

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 231 / III Legislatura / Setè període

Dimecres, 19 de juny de 1991

Comissió del Síndic de Greuges

Presidència
de l'Illustre Sr. Josep Joan Grau

Sessió núm. 10

Informe

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i tres minuts.

Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1990 (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: *H. Sr. Síndic de Greuges* (p. 4474).

Intervenció dels grups: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 4476), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 4476).

L'I. Sr. President intervé per fer un aclariment (p. 4478).

Intervenció dels grups (continuació): *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 4478), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 4480), *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 4480), *I. Sr. Abelló (S)* (p. 4482) i *I. Sr. Viñas (CiU)* (p. 4483).

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i deu minuts i es reprèn a un quart de dues i tres minuts.

Resposta conjunta: *I. Sr. Síndic de Greuges* (ps. 4484, 4485 i 4486) i *I. Sr. Adjunt al Síndic de Greuges* (p. 4484, 4485 i 4486).

La sessió s'aixeca a les dues del migdia.

SESSIÓ NÚM. 10 DE LA COMISSIÓ DEL SÍNDIC DE GREUGES

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i tres minuts. Presideix l'I. Sr. Grau, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Oliart, i del Secretari, I. Sr. Vernet. Assisteix la Mesa l'Oficial Major.

Hi són presents les diputades i els diputats I. Sr. Aligué, I. Sra. Bosch, I. Sr. Escudé, I. Sr. González i Castells, I. Sr. Montalat, I. Sr. Padilla, I. Sr. Parera i I. Sr. Viñas, pel G. P. de Convergència i Unió; I. Sr. Abelló i I. Sra. Martí i Conill, pel G. Socialista; I. Sr. Nualart, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya; I. Sra. Montserrat, pel G. P. Popular; I. Sr. Colom, per l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya; I. Sr. Martín (en substitució de l'I. Sr. Latorre), per l'A. p. del Centre Democràtic i Social, i I. Sr. Ródenas, pel G. Mixt.

Assisteix en aquesta sessió el Síndic de Greuges, H. Sr. Frederic Rahola i d'Espona, acompanyat de l'Adjunt del Síndic, Sr. Elies Rogent i Albiol.

Ordre del dia

Punt únic: Debat de l'Informe (any 1990) del Síndic de Greuges presentat al Parlament, d'acord amb l'article 30 de la Llei 14/1984, de 20 de març.

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 144 del Reglament, una vegada rebut l'Informe del Síndic de Greuges, correspon debatre aquest Informe en Comissió. Com és habitual i com ordena el Reglament, aquest Informe s'inicia amb una exposició del seu contingut per part de l'honorable Síndic de Greuges. Per tant, té la paraula l'honorable senyor Rahola.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola i d'Espona): Bon dia. Il·lustre President, il·lustres membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, tinc la satisfacció de presentar a la seva consideració un nou informe de la institució del Síndic de Greuges, el setè del meu mandat.

Aquest Informe reflecteix l'actuació del Síndic durant l'exercici passat i presenta una mostra dels problemes en què es troben els ciutadans a Catalunya davant les diverses administracions públiques.

Pel que fa a l'estructura, hi he mantingut —com deuen haver comprovat— la mateixa sistemàtica que es va seguir en els dos exercicis anteriors. L'Informe es compon de dos llibres, el primer dels quals segueix la divisió en deu apartats temàtics que responen als deu àmbits que s'organitza l'oficina de la institució. Aquets àmbits són: administració general, ordenació del territori, tributari, sanitat i consum, pensions i treball, serveis socials, ensenyament i cultura, justícia, queixes privades o inconcretes, i la consulta diària. A continuació figuren també les xifres d'estadística que faciliten la comprensió de les feines efectuades i la consulta ràpida de dades.

Pel que fa al segon llibre, està dedicat a l'exercici de l'acció medial i exposem com en certes circumstàncies la bona solució es troba en una tercera via que, tot respectant la legalitat, resol els problemes que els ciutadans ens presenten i permet que l'Administració l'accepti, ja que s'ajusta a l'esperit i a la finalitat de la seva comesa.

Com a fil conductor de l'anàlisi de l'Informe, vull fer palesa una constatació de tipus general que malauradament concerneix totes les administracions i que en conseqüència afecta qualsevol qüestió sectorial de les tractades en aquest Informe. Crec que l'Administració ha entrat en una fase d'aplicació d'estàndards que, si ha resultat aconsellable en la mesura que podia facilitar els tràmits i agilitar la burocràcia, pot conduir a una rutina no gens desitjable.

He pogut recopilar l'experiència de set anys de mandat parlamentari i he de manifestar que he trobat en totes les administracions catalanes, tant les autonòmiques com les locals, un tarannà col·laborador i un afany de donar suport a les tasques de la institució. Així, puc fer esment de la cooperació administrativa a l'hora d'efectuar accions medials, la qual cosa comporta l'assistència de responsables de l'Administració a les sessions de negociació; les facilitats per concertar entrevistes amb els consellers i els alcaldes, la fluïdesa en l'obtenció d'informació en casos urgents, l'actitud de respecte a l'autoritat institucional que represento. És a dir, en conjunt, puc afirmar que ha quedat consolidat el principi d'autèntica col·laboració entre les administracions catalanes i el Síndic de Greuges.

No obstant això, en determinats supòsits he detectat una tendència a la repetició de l'argumentació i a la feblesa dels raonaments jurídics esgrimits per les administracions, en resposta a les meves sol·licituds d'informació.

La gestió diària dels milers d'expedients tramitats pels organismes públics explica aquesta posició. No obstant això, no es pot perdre de vista que l'objectiu que han de perseguir les administracions és l'interès públic i que aquesta finalitat no es pot assolir amb mètodes rutinaris i amb indicis de desídia.

Les meves paraules no han de ser interpretades com a crítica estèril de la tasca administrativa. La institució que presideixo no té la missió de jutjar, però sí que té encomanada la tasca de vetllar per la salvaguarda dels drets fonamentals dels ciutadans de Catalunya, fent prevaler els principis de llibertat, equitat i solidaritat.

L'augment de les queixes ha seguit una corba moderadament ascendent, tot i que el coneixement que es té de la institució encara és baix i que al pressupost no van ser concedides partides destinades al servei de premsa ni a la difusió de la institució. Publicar i difondre l'Informe ordinari representa, cada any, un esforç pressupostari que impossibilita altres activitats, i no cal dir les dificultats econòmiques que ha comportat la publicació de l'únic Informe extraordinari que fins ara hem pogut fer. Aquesta manca de publicitat comporta que en alguns casos no puguem arribar a sectors socials necessitats de la nostra actuació, que només coneixen la nostra actuació pel sistema de boca-orella, i per la bona voluntat que ens dispensen els mitjans de comunicació, premsa, ràdio i televisió, als quals es té d'agrair l'interès que sempre han pres per les nostres actuacions.

La rutina i els antics hàbits burocràtics que mantenen algunes de les nostres administracions constitueixen una resistència de vegades insalvable contra els drets i les llibertats que defensem.

Exposaré a continuació alguns aspectes d'aquests hàbits de la mala pràctica administrativa que vulnereu drets fonamentals com ara el dret a la llibertat, a la salut, a l'educació, a la tutela judicial efectiva i, en definitiva, a la dignitat de la persona.

En conseqüència, res no legitima la dilació en la tramitació d'una documentació que pot comportar el final de l'acompliment d'una pena de privació de llibertat, de trasllat d'un centre penitenciari o de canvi de classificació de la població reclusa.

Com vaig dir en l'Informe especial sobre dipòsits municipals de detinguts, presentat a aquesta Comissió, he continuat observant problemes derivats de l'aplicació de la Llei de Demarcació i Planta.

Com ja es va dir, aquest problema neix de la divisió territorial dels districtes judicials, l'assignació dels diversos tipus de jutjat, l'entrecreuament de les diverses divisions administratives territorials, la lentitud en la implantació de nous jutjats, la multiplicitat de vacants —jutges, fiscals, secretaris de jutjat i oficials— i la manca d'instal·lacions adequades.

Més, en aquest sentit, una de les situacions que més em preocupa és la paradoxa que representa que els secretaris de l'ajuntament, al servei del govern municipal, s'hagin de fer càrrec de les secretaries de jutjat de pau del seu municipi, que depenen, en definitiva, del poder judicial. Si la rutina distorsiona l'actuació administrativa en general, quan està en causa la privació de llibertat de les persones, aquest vici aguditza el drama humà.

Vull fer ara una reflexió sobre el problema penitenciari. Sovint es parla de la millora de les situacions penitenciàries, de la inauguració de nous centres i del problema de la massificació de les presons existents. La realitat és que, com més places hi ha, més puja el nombre d'interns, i això fa pensar si realment hem estat capaços d'afrontar el problema amb encert. Penso que no n'hi ha prou a millorar el sistema penitenciari, sinó que el que cal és modificar en profunditat el sistema jurídic-penal.

Solament es podrà aconseguir, al nostre entendre, una disminució real de l'índex de la delinqüència modificant el concepte de pena amb fórmules alternatives a l'internament penitenciari i establint un procediment just, àgil i d'indemnització a la víctima. En conseqüència, els canvis legislatius necessaris hauran d'anar acompanyats de profunds canvis socials.

Aquests canvis han de comportar també la sensibilització per la comprensió dels problemes dels estrangers i una previsió realista del moviment migratori basada en l'acceptació de les responsabilitats socials, econòmiques, del nord envers el sud.

Tampoc no són legítimes les llargues esperes que han de patir els usuaris de la sanitat pública per ser sotmesos a intervencions quirúrgiques o a ingressos hospitalaris. En aquest sentit, es pot fer esment, també, de la manca de mobilitat que ha sofert fins ara el personal sanitari, a l'espera d'una reforma normativa. Sembla que aquesta situació s'ha superat a partir de l'aparició del Decret 129/90, de 28 de maig, segons ens va informar el Conseller de Sanitat, que permetrà l'optimització de recursos personals disponibles en la sanitat pública.

Pel que fa als malalts mentals i als disminuïts psíquics, la situació no és ni tan sols de llargues esperes, sinó d'inexistència de centres per atendre'ls, si no es troben en un estat agut. Citaré un sol cas, a tall d'exemple. Després de romandre en llista d'espera durant un any, la família d'un disminuït psíquic va ser informada que, malgrat existir dues residències que s'ajusten a la malaltia específica del disminuït, i tot i haver-hi places, la residència en qüestió no podia ser inaugurada per manca de personal.

És realment penós l'espectacle d'aquells que es troben pendents de percebre prestacions econòmiques i que veuen multi-

plicar els seus tràmits perquè els allunya de la consecució del seu dret quan, a més, de vegades en depèn la seva mateixa supervivència.

Hem tractat en l'Informe d'enguany el cas de les pensions dels funcionaris de l'Administració local, amb temps d'espera de setze mesos per a la percepció d'una pensió de viduitat. Hem de dir que, lamentablement, aquesta demora no és excepcional. Igualment afecta els pensionistes el problema de la manca de lloc a les residències públiques per a gent gran. Enguany he rebut queixes de persones totalment desvalgudes o, fins i tot, dels veïns d'aquestes, fent palesa la seva situació insostenible en aquests casos. En aquests casos, una llarga llista d'espera equival a la total desassistència i, per tant, a l'abandó.

No cal ni dir el viacrucis que significa l'obtenció dels pagaments, indemnitzacions degudes, o també els perjudicis que ocasionen als ciutadans unes meres irregularitats administratives, com ara l'ocupació de la cosa expropiada abans de pagar-ne el preu just.

En aquest mateix sentit, haig de destacar l'important nombre de queixes que rep la institució relatives a dues qüestions principals: la lentitud amb què es proveeixen els procediments i la manca d'execució de les sentències judicials. A l'Informe d'enguany figura una queixa que no puc deixar d'esmentar: un ciutadà de vuitanta anys, que va patir un accident de circulació l'any 1979, va obtenir sentència favorable l'any 1985. I l'any 1990, o sigui, onze anys després, va presentar queixa perquè encara no s'havia aconseguit l'execució i per tant, no havia cobrat la indemnització.

Cal remarcar també l'altra cara de la moneda; és a dir, la precarietat de recursos humans i materials que pateixen les oficines dels jutjats. Malgrat això, no podem passar per alt que sovint és l'àmbit de l'Administració de justícia, i en les dependències de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya, on resulten menys menystinguts els drets lingüístics dels ciutadans.

La lentitud de tramitació dels expedients per a l'adjudicació d'habitatges també influeix negativament en aquest conegut problema, agreujat actualment pels preus clarament inflacionaris del sòl. Els retards en la tramitació d'expedients afecten també el dret a l'educació, en la mesura que l'execució d'obres de reforma o manteniment d'edificis es dilata en el temps o es preveu amb retard, de tal manera que alguns alumnes romanen desescolaritzats.

Si entrem en la temàtica de l'urbanisme, veurem que la lentitud en la tramitació d'expedients sancionadors per infraccions urbanístiques a la pràctica equival a burlar l'acció pública de protecció de la legalitat urbanística, i que la manca de realització d'ordres d'execució, d'ordres necessàries o d'enderrocs imprescindibles per al procediment en protecció de les persones i béns, no és sinó una mera tramitació burocràtica que queda només en paperassa, que no arriba a aconseguir uns resultats tangibles. Tots aquests problemes són generats, en bona mesura, pels vicis administratius que he remarcat.

Passaré ara a exposar les línies generals del Llibre Segon de l'Informe. Aquest llibre, de caràcter monogràfic, ha estat dedicat enguany a l'acció medial i l'il·lustra una mostra de les queixes que han tingut un pes específic en el treball diari amb una considerable dedicació i temps. L'exercici de la mediació és, al meu entendre, una funció important i gairebé desconeguda de la institució. És per això que se li dedica un lloc remarcable dins

l'Informe, amb la intenció de fer ressaltar les seves qualitats d'acció directa i de pacificació social.

L'acció medial té la seva configuració legal a partir de l'article 21.1 de la Llei del Síndic de Greuges, que estableix el següent: «El Síndic de Greuges pot proposar al departament o a l'organisme o a l'entitat afectats, en el marc de la legislació vigent, fórmules de conciliació o d'acord que facilitin una resolució positiva i ràpida de la queixa». Com és de veure, la redacció d'aquest article és molt genèrica i la pràctica quotidiana ha anat configurant la mediació com un instrument amb característiques pròpies. Es pot constatar en l'Informe la diversitat de les accions exercides; es recullen accions medials entre particulars i un departament de la Generalitat, entre un ciutadà i un ajuntament, entre dos ajuntaments, un ajuntament i la Generalitat i, fins i tot, entre particulars.

Com a exemple significatiu, cal remarcar que fins i tot en un acord entre l'Ajuntament d'Olot i un particular, que implicava el reconeixement del dret a una indemnització, totes les parts van sol·licitar al Síndic que la quantifiqués. Els criteris i els arguments que es van seguir i que són recollits a l'Informe són una mostra del caràcter de l'instrument d'acció medial a què he fet referència.

Per finalitzar, aprofito, doncs, aquest acte de presentació per fer una crida als poders públics a la reflexió, per tal que orientin les seves gestions a la lluita contra la rutina de la burocràcia, el foment de la informació als ciutadans, el respecte dels drets de les persones..., és a dir, a aconseguir una gestió dinàmica, justa i eficaç i a no ignorar la realitat. En definitiva, llegint l'Informe, sembla que l'Administració i els administrats participen d'una mena de desencís per la cosa pública. És important, doncs, que particularment el poders públics realitzin un canvi en profunditat per posar-se al servei del ciutadà i que basin el seu objectiu en l'equitat i la llibertat personal, si volem que el nostre país s'integri en el sistema de les nacions europees.

No se'ns escapa, però, que aquest objectiu requereix una autèntica voluntat de servei, un treball llarg i persistent i l'esforç de tots.

Molt agraït per la vostra atenció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rahola. Abans de seguir, recordaré als grups parlamentaris que, si hi han substitucions, les haurien de fer arribar a la Mesa.

A continuació podrà intervenir un representant de cadascun dels grups parlamentaris per formular preguntes o demanar aclariments per un temps màxim de deu minuts. En primer lloc, té la paraula l'Agrupació del CDS, per l'Agrupació del CDS, l'il·lustre Diputat senyor Toribio.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, molt honorable President. Molt honorable Síndic de Greuges, il·lustres senyores i senyors diputats, vull, en primer lloc, després d'haver estudiat l'Informe que el Síndic de Greuges ha enviat al Parlament de Catalunya de l'activitat de la institució per a l'any 1990, posar de manifest la valoració positiva que fa l'Agrupació Parlamentària del Centre Democràtic i Social de la metodologia emprada, com s'havia fet altres anys, per part del Síndic de Greuges i tot pel seu equip, en la diferenciació entre el que ha estat denominant-se «Informe obligat» i «Informe volgut», de caràcter monogràfic, dedicat aquest any a valorar la mediació feta per la Sindicatura de Greuges.

D'altra banda, si bé amb unes certes distorsions que espero poder debatre al llarg, no tan sols d'aquesta Comissió, sinó du-

rant el debat en el Ple de l'Informe de l'any 1990, comprovar com un avenç molt positiu la consolidació de la institució a casa nostra i la seva extensió com a mecanisme de defensa i garantia de les llibertats personals i polítiques, dels drets i llibertats constitucionals, dels drets humans. Així, veiem que el total d'actuacions de la Sindicatura de Greuges, que ha estat, ha sigut de 1.801, de les quals 1.060 corresponen a queixes dels ciutadans presentades per escrit, 385 més que l'any anterior, i 41 corresponents a actuacions d'ofici iniciades a instància del Síndic, 32 menys que l'any 1989.

És realment important que puguem debatre la realitat de Catalunya en aquesta Cambra; veure els temes que són objecte de denúncia per part dels ciutadans o que provoquen l'alerta de tots; temes com la funció pública, a què vostè abans ha fet referència; el bloc de queixes per l'enviament de mariners de lleva al conflicte del Golf; problemes de marginació i de drogaaddicció; d'immigració, cada cop més punyents com es deriva de l'Informe del Síndic; sanitaris, com és la SIDA, una malaltia amb característiques epidemiològiques gravíssimes, etcètera. Fets i situacions que preocupaven ja altres anys i, malauradament, hem de dir que segueixen preocupant la societat catalana i enfront dels quals ens congratulem de comptar amb una institució que no tan sols es preocupa, sinó que s'ocupa de posar tots els mitjans al seu abast per resoldre'ls.

Per finalitzar, vull posar de manifest que, segons es deriva de l'Informe avui a debat, la distribució territorial de les queixes té una claríssima connotació centralista; efectivament, les comarques de Barcelona concentren el 85,03% del total de les queixes; les de Tarragona, el 6,55%; les de Girona, el 5,22 i les de Lleida, únicament el 3,19%. I, si se'm permet, per acabar, al fil del que he exposat anteriorment, interessa saber a aquest Diputat i a la seva Agrupació Parlamentària si es té previst, per part de la Sindicatura de Greuges, prendre algun tipus de mesura per tal de resoldre el que se'ns mostra com a difícil accés dels ciutadans a la institució o manca d'informació a la nostra població en determinades zones.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Toribio. En representació de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Honorable Síndic de Greuges, en primer lloc, vagi un agraïment de la nostra Agrupació per la tasca desenvolupada, també l'any 90, també enguany, com sempre per vostè com a Síndic, pel seu Adjunt i per tot l'equip de col·laboradors; agraïment molt especial per l'atenció —i n'estic convençut que molts altres il·lustres diputats i diputades hauran tingut aquesta ocasió de comprovar-ho—, per l'atenció permanent quan per part d'un diputat d'aquesta Cambra, doncs, hi ha una pregunta, una proposta, o simplement es vehiculen queixes i persones o actituds que un moment determinat requereixen l'ajut del Parlament i que se'ls adreça convenientment a la institució que aquest Parlament es va dotar, que és la Sindicatura de Greuges. Doncs, especial agraïment perquè sempre hem trobat portes obertes, un excel·lent acolliment i una resolució de tots els problemes i sovint molt àgil de tots aquests problemes.

Per tant, jo penso que una primera constatació que volem fer des de l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana és el funcionament normal, i cada vegada un funcionament més ex-

cel·lent, d'aquesta institució. Crec que d'això ens n'hem de congratular tots plegats, almenys per part, diguem-ne, funcionalment per part de la Sindicatura. Un agraïment, també, per l'impuls que s'ha donat des de la Sindicatura a l'acció, el que vostès anomenen l'«acció medial» i a la qual han volgut destinar-hi el «llibre volgut», el segon llibre d'aquest Informe de l'any 1990. Acció medial que en parlarem més endavant, però, un moment, però que implica aquest paper de diàleg i d'home de pau que el Síndic de Greuges, doncs, ha de ser, és i ha de ser.

Un altre agraïment per la mateixa existència d'aquest Informe, que a vegades pot tenir les connotacions d'un informe burocràtic que es presenta, que s'ha de presentar any rere any en aquest Parlament, però que llegint-lo vas veient l'evolució d'unes quantes temàtiques molt preocupants per al país, situacions preocupants, i he vist en aquest Informe, hem vist en aquest Informe d'enguany, bé, del 90, que hi ha fins i tot un cert enduriment en alguns temes que es van repetint cada any i que, per desgràcia, surten sempre com a «tasques pendents» de l'acció de govern. Voldria anotar que sou valents aquest any, en l'Informe d'enguany, en la denúncia, per exemple, sobre la permanència de barreres arquitectòniques per a les persones disminuïdes físicament o amb dificultats i per la permanència de barreres arquitectòniques en molts edificis de l'Administració, de les administracions i en la mateixa estructura de les ciutats i dels pobles, fet que hauria de ser o hauria d'haver estat corregit ja fa temps i que hi ha una certa lentitud en la seva execució. O també el coratge en la denúncia de la situació de la marginació i la desatenció cap a les persones de l'emigració a Catalunya, cap als nous grups d'emigrants a Catalunya, cap als seus drets; situació que darrerament sembla que per una acció governamental pot tenir una certa sortida i, d'això, ens en felicitem, per algunes mesures recents.

També ens ha plagut l'Informe especial sobre els dipòsits municipals de detinguts, que ha posat sobre la taula un problema gravíssim que ningú havia posat sobre la taula i que s'han començat a buscar solucions des dels diferents municipis.

De l'Informe d'enguany, però, en voldríem extreure en tot cas tres temes especials, sobre dos dels quals faria una pregunta i sobre un, una proposta. Un dels temes és el tema del tractament de la pobresa. En l'Informe dieu que en els informes de cada any us heu referit a bastament al tema de la pobresa, a les diferents situacions d'injustícia social que analitzant, que la realitat ha arribat a la conclusió que la pobresa és el component principal de totes aquestes situacions. És un fet molt preocupant en el qual o sobre el qual en aquest Parlament, en els dos o tres últims anys, s'han estat avançant propostes. En l'Informe d'enguany, precisament, constateu un fet innovador de l'any 90, que és el fet que ja no es passa de la subvenció o de l'ajut, sinó que hi ha un intent, si més no pilot —i això ja surt publicat i es posa en execució—, d'un programa directament seguit, un programa interdepartamental per a una renda mínima d'inserció.

Coincidim amb l'anàlisi positiva que fa l'Informe d'aquest canvi d'actitud del Govern i que es busca resoldre a la base una problemàtica social greu. El que passa que, i aquí ve una primera pregunta, nosaltres hem intentat seguir el tema i no hem trobat fins ara, o no ha arribat fins ara, massa informació de com va aquest programa pilot de la renda mínima d'inserció. Voldríem conèixer si la Sindicatura n'ha fet el seguiment i si la

Sindicatura de Greuges en té alguna informació per passar a aquesta Comissió, ja que ho cita com un dels elements positius en l'intent de solució d'aquesta problemàtica.

Malgrat tot, hi ha queixes; hi ha una queixa que a aquest Grup Parlamentari que represento preocupa de manera especial. És la queixa 1586/90, que tituleu «Gent al carrer». Hem pogut constatar, això em penso que ho hem pogut constatar tots els qui, doncs, voltem per la ciutat a una hora o a una altra, sobretot, de vegades als vespres, com encara hi ha quantitat ingent del gent al carrer. Se'ns ha dit, moltes vegades, que a Barcelona i que en altres ciutats hi hauria un pla d'acció, en aquest cas, contra la indigència, per un cantó, i un pla d'acció per resoldre aquestes situacions. Els efectes pràctics, no els veiem.

Aquesta queixa, que deu representar o deu ser exponent de moltes altres queixes —pregunta, també, que faríem a l'honorable Síndic—, quin seguiment hi ha hagut, vull dir, quines actuacions, davant d'aquestes queixes, que en aquest cas formula el Secretariat Diocesà de Marginació, doncs, en quina situació es troben en aquests moments aquestes persones, i la proposta sobre aquesta qüestió? Una proposta que voldríem fer: si el Síndic de Greuges podria actuar d'ofici en aquest cas, o bé, d'alguna manera, si el Síndic de Greuges podria preparar un informe especial de quines mesures urgents s'haurien de prendre —i dic «urgents»— per tal d'eradicar, d'una vegada per totes, en totes les ciutats del país, l'existència de gent als carrers, que no té lloc on anar, per totes les causes que molt bé s'analitzen en aquesta queixa 1586/90. Aquest era un bloc que volíem extreure de l'Informe.

Un altre és un petit comentari sobre —i alguna pregunta— el Llibre Segon. Valorem molt i molt positivament —torno a dir-ho— l'acció medial del Síndic. Crec que és excel·lent que el país conegui, que Catalunya conegui, que el paper del Síndic de Greuges és, bàsicament, el paper de l'home de pau, el paper del mitjancer, el paper de l'home de diàleg, i que això s'estengui. I que, d'alguna manera, això enforteixi aquesta institució.

Hi ha hagut..., i us hem de felicitar per l'actuació medial en el tema dels residus industrials. Vam poder comprovar com una acció medial més, doncs, l'acció democràtica d'aquest Parlament, va canviar les coses; va canviar radicalment la situació, i ha sortit d'aquí una llei, doncs, que ha millorat en molt totes les perspectives anteriors a aquesta acció medial. Per tant, hi ha hagut una excel·lent conjunció, des del meu punt de vista, entre l'acció medial de l'honorable Síndic de Greuges, l'acció parlamentària i un resultat que entenem positiu de consens per a tot el país.

Hi ha un dubte, per això, també en el tema de l'acció medial, que citeu en aquest segon llibre, que us voldríem preguntar. És sobre el cas de la Mina-Besòs. Expliqueu la vostra acció medial. Hi ha un moment que l'Informe sembla que quedi una mica escurçat, o no sabem ben bé què ha passat; hi ha un moment —vull citar estrictament la paraula que citeu a la pàgina 407—, quan parreu que, en el moment de les actes, diu: «Haig de lamentar que aquesta sorpresiva interferència sigui un dels motius que hagi fet canviar el curs de les negociacions», i vau veure que no podíeu resoldre aquella situació, perquè no es debien donar totes les condicions que una acció medial ha de tenir, i vau retirar-vos d'aquesta acció.

A aquest Diputat li interessaria saber, si és possible respondre-ho, què va passar exactament. Aquesta és la pregunta que jo

us hauria fet o que segurament us haurien fet altres grups si en una comissió de la Sindicatura de Greuges, en què ja fa mesos, doncs, vam demanar la vostra compareixença, se'ns hagués autoritzat la vostra compareixença. Ara tinc l'ocasió de preguntar-ho, per tant, us ho pregunto.

I això enllaça amb l'últim punt de la meua intervenció, que seria en relació amb les relacions del Síndic amb el Parlament. Si agafem la Llei del Síndic, a l'article 2.3 de la Llei, de 20 de març, del Síndic de Greuges, Llei 14/1984, diu textualment que «El Síndic de Greuges es pot adreçar en qualsevol moment a la Comissió parlamentària esmentada en l'apartat anterior» —aquesta Comissió—, «i aquesta li pot demanar que hi comparegui per informar d'afers de la seva competència».

Honorable senyor Síndic, ens trobem desassistits, tot sovint, els diputats d'aquesta Comissió, d'aquesta possibilitat. Jo no voldria que consideréssiu això una queixa de les que se us presenten de tant en tant o que compleix la vostra funció, però us haig de dir que ens trobem tot sovint desassistits. Per què? Jo trobo bé, òbviament, que debatem aquest Informe cada any; aquí i després en el Ple. Vós, en les vostres conclusions, al final heu alertat contra la rutina de les administracions; jo alertaria contra la rutina d'aquests informes. No m'agradaria que aquest Informe es convertís en una rutina, en el sentit que un cop l'any ens reunim en aquesta Comissió, vós feu el discurs i el presenteu, ens hàgim llegit el document abans, i us formulem algunes preguntes, i ha anat molt bé, però no tenim temps, perquè és el treball molt valuós i molt dens com per fer un debat en poques hores.

En canvi, durant l'any es produeixen, en moltes ocasions, moments que convindria debatre fets puntuals. Per exemple, el de la Mina-Besòs en va ser un, però el d'altres temes que han passat: temes de marginació, temes de pobresa, temes de queixes importants, convulsions violentes que a vegades hi ha, per desgràcia, al país al llarg de l'any i sobre el qual voldríem el parer del Síndic i la mediació del Síndic.

Doncs bé, ens trobem que la majoria del Parlament ens utilitza totes les traves reglamentàries hagudes i per haver i, a més a més, sempre és guanyadora, la majoria, eh?, sempre és guanyadora en aquesta batalla reglamentària, i fins ara no hem pogut fer-vos mai o demanar-vos mai que comparegueu fora de les vegades que vós mateix heu demanat, en compliment de la primera part d'aquest article, de comparèixer. Jo ja us demano que comparegueu cada vegada que pugueu, però em penso que fóra bo que els diputats i aquesta Comissió també tinguéssim aquesta oportunitat quan creguéssim que això s'ho val. És tot.

En principi, pensem que —ho torno a dir— ens hem de felicitar, genèricament, per tot el treball que s'està fent, per la consolidació, per l'afermament de la institució, però també us hem de dir que hi ha aquestes mancances. I jo, des de l'Agrupació Parlamentària, torno a recordar que la Comissió del Síndic de Greuges és una comissió que sovint està paralitzada per la majoria, i voldríem que ens diguéssiu quelcom sobre aquest tema.

Moltes gràcies, honorable Síndic; moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Si em permet fer-li una observació sobre l'aplicació de l'article 2, apartat 3, en aquesta Comissió el que es fa és sotmetre a votació l'acord de fer comparèixer el Síndic; el que passa és que la votació ha sigut sempre negativa. Però no és una trava reglamentària, és a dir, reglamentàriament es fa el procediment.

El Sr. COLOM: Si em permet, senyor President. La meua impressió —i no voldria que ara quedés desenfocat—, la meua impressió —i reitero «la meua impressió»— és que en la Comissió del Síndic de Greuges, per part de la majoria del Parlament, sovint, quan hem intentat que comparegués el Síndic —no sovint, no, sempre— s'han posat traves; jo entenc que són traves.

Evidentment, després hi ha una votació, que, com que vostès són majoria, doncs, la guanyen sempre; però traves reglamentàries dient-nos que, per *a* i per *b*, per l'article tal i tal, no pot comparèixer el Síndic, quan la voluntat política de la Llei de la Sindicatura de Greuges, en aquest article 2.3, sembla indicar que aquesta Comissió hauria de ser molt més flexible a l'hora de poder fer venir el Síndic per temes que són d'obvi interès per al país.

Aclarida aquesta posició, vull dir, entenc perfectament també la seva posició.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Vostè ha aclarit la seva posició; també li voldria aclarir que una cosa són traves reglamentàries i l'altra és la votació normal d'una comissió.

A continuació li correspon la paraula al Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula... Aï!, perdó, el Grup Popular... (*Remor de veus i pausa.*)

Bé, correspon, segons la grandària dels grups, correspon la paraula al Grup Mixt: l'il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Honorable Síndic, Adjunt, il·lustres senyors i senyores diputades, com cada any, i ja s'ha dit aquí, rebem tots plegats —suposo que amb satisfacció— l'Informe del Síndic de Greuges, institució que va prenent més nom i reconeixement per part de tots, donada, sobretot, la seva tasca imparcial, objectiva i jo diria que carregada de justícia en les seves conclusions.

També és important —com s'ha dit també— la tasca de mediació, aquesta acció medial que fa interparts, a vegades d'ofici, a vegades a requeriment de les parts, com s'han dit, en temes com van ser els abocadors de residus, el problema del Liceu, el problema de la Mina, en general.

Jo, de l'Informe general extens, profund i amb molta casuística, m'ha cridat l'atenció, per sobre de la resta de qüestions, les següents. D'una banda, la baixada, en general, de moltes seccions —i parlo del gràfic que ho expressa molt bé en relació amb els anys anteriors—, la baixada —deia— de seccions com són l'ordenació del territori, la sanitat, la justícia o fins i tot l'actuació tributària. Jo suposo que això no vol dir, de forma especial, que en tots aquests camps o en aquestes qüestions s'hagin resolt totes les problemàtiques que hi havia, i jo m'inclino més a pensar que la gent està una mica decebuda, en general, de l'actuació institucional i també de l'actuació política; perquè no crec que, realment, els temes que afecten a Justícia s'hagin arreglat en un any ni els problemes que provoquen, doncs, per exemple, la manca d'habitatge s'hagin arreglat en aquest últim any, evidentment. Però, en tot cas, és positiu que no pugin més totes aquestes qüestions.

D'altra banda, és important, *sensu contrario*, la pujada de les seccions d'ensenyament i cultura. Sobre això li faré una pregunta al final, perquè no acabo de saber, exactament, quina és la causa exacta o raonada d'aquesta pujada. També pugen, no tant, el que seria l'atenció als serveis socials, l'Administració general —que és lògic, perquè ja només pels temes d'estranger-

ria, ja incidiria molt negativament, en el sentit de pujar, això— i la secció de treballs i pensions, com a més rellevants.

Respecte a les seccions que baixen, mereix una atenció especial l'ordenació del territori, en el tema de l'habitatge, i es fan unes recomanacions determinades, molt adients al cas, com podria ser fer una política molt més coherent, incentivar fiscalment la qüestió de l'habitatge, foment de l'habitatge de lloguer per a la gent que no té els mitjans per adquirir un habitatge, la utilització d'habitatges buits o abandonats. En general —i aquest és el criteri més polític sobretot—, és garantir l'objectivitat dels criteris i el respecte als drets de participació, en tot allò que afecta la cosa pública.

Lògicament, a Justícia —i l'honorable Síndic s'hi ha referit abans— hi ha molts problemes: ha contat un cas concret d'un senyor de vuitanta anys que porta deu anys, onze anys, pendent d'una resolució, i encara no té res, però això és habitual, i no és aquesta la qüestió. Vull dir és que n'hi ha moltes més: hi ha jutjats que estan pràcticament tancats, que no tenen personal, que no tenen jutge, que el secretari fa de dona de fer feines, de jutge i de tot, i això no pot ser. Això no només és un problema de la Generalitat de Catalunya, és un problema també de visió conjunta, global, del que ha de ser una administració de justícia moderna, i això dependria, d'alguna forma, del Govern central, evidentment.

Jo, a més, com a advocat en exercici que sóc, jo diria que avui dia la justícia, a Espanya, podríem qualificar-la de tercermundista, en general; llevat de comptadíssimes excepcions que confirmarien la regla, perquè no hi ha dret, en general, la conculcació que es fa dels drets i de l'exercici d'aquests drets, entre ells la tutela efectiva dels jutges i de tribunals dels ciutadans en general.

Evidentment, les qüestions que es plantegen són la lentitud, són la manca d'atribucions i de mitjans materials i humans, són també problemes penitenciaris —aquí sí que tindria competència la Generalitat; la Generalitat fa un esforç, però no és tot l'esforç que cal fer, això és evident.

Jo crec que hi ha un problema que va interrelacionat amb això, però és molt més important, té més abast, que és treure una possibilitat de buscar una alternativa a la presó. Això, evidentment, solucionaria moltes qüestions. Jo he vist l'avantprojecte de modificació del Codi Penal: no arreglarà res; això és evident. O sigui, tal com està ara, no arreglarà res, i si a sobre li afegim la Llei de Seguretat Ciutadana, encara ho arreglarem menys. O sigui, vull dir, que, en lloc d'anar cap endavant, anem cap enre-re, i així és difícil de solucionar la qüestió.

Llavors, és clar, no és un problema, *només*, de la Generalitat. La Generalitat ha de fer una distribució adient dels recursos que té, i ara en té més amb els mitjans materials que té traspassats en qüestions de justícia, però, evidentment, sense la cooperació, la decisiva cooperació —diria jo— del Govern central de l'Estat, evidentment, no arribarem més enllà.

Una altra qüestió és la sanitat. Ja s'ha dit aquí també: la importància, per mi, que té l'Informe, que es fa la referència a la qüestió de SIDA, prostitució, drogaaddicció. És un informe que està molt bé, molt bé; en els fulls que ho exposa, ho exposa amb molta objectivitat, i després, evidentment, dona una sèrie de conclusions que són importants de tenir en compte.

Això seria, en general, una mica per sobre, perquè no es tracta aquí de fer un debat punt per punt, pel que fa a les seccions que han baixat, diguéssim, o que no han pujat.

Pel que fa a les seccions que pugen, cal destacar, en general, l'Administració general, i puja, sobretot, penso jo, a causa de les qüestions que s'han plantejat d'estrangeria, qüestions que han preocupat molt el Síndic —i jo crec que l'honra molt—, els immigrants en general, com a problema de fons. I d'una forma anecdòtica, avui dia ja, el tema que al seu moment que va ser de les lleves del golf Pèrsic, que avui dia ja és purament anecdòtic, però la seva intervenció va ser important.

Jo crec que les conclusions que es fan, sobretot en el tema d'estrangeria, dels immigrants, són unes conclusions carregades d'equanimitat, de justícia, que l'honren; però jo tinc els meus dubtes, perquè els tinc des de fa anys, perquè la Llei d'Estrangeria no millora, no s'arregla i demà tindrem els mateixos problemes que avui. O sigui, els negres —no ho dic en sentit pejoratiu, lògicament— estan mal vistos, molta gent té la idea que volen ser delinqüents potencials i a vegades, lògicament, la situació socio-econòmica pot afavorir això, però no vol dir que ho hagin de ser. Però, en tot cas, aquestes coses dels estrangers també són molt relatives, perquè nosaltres, doncs, no ho sé..., i a la revistes i, en general, es nota, segons qui sigui l'estranger canvia la cosa, perquè el Khashoggi o no sé qui, doncs, aquests tenen una consideració especial, fins i tot bona, en aquest país, en general —parlo a l'Estat espanyol. Llavors, aquí, és clar, tot depèn de com vingui una persona.

Això és com el tema de la delinqüència. Surt una persona de la Model o de qualsevol presó condemnada a cinc anys, deu anys, un any. Li costa trobar treball, li costa que es produeixi la reinserció social que tant consta a les lleis. Surt el Dioni —per posar un exemple, que és que està molt, molt, candent— i és un artista. I això és una mala consideració que tenim a la societat perquè estem davant d'una societat que és hipòcrita, i mentre hi hagi aquesta hipocresia, realment, no avançarem.

Llavors, si tenim unes lleis que són, a l'hora de la veritat, paper mullat, no ens servirà per a res, ni per reinserir aquests ni per protegir els drets dels altres. Llavors, és clar, jo crec que són qüestions que ens preocupen i, en general, podríem dir, doncs, totes aquestes qüestions que l'Administració, en general, està obligada, com podrien ser les barreres arquitectòniques, i l'Administració és la primera que no compleix —l'Administració en general—, que no compleix la normativa que ella mateixa ha dictat. Llavors, és clar, els disminuïts es queixen i més que s'haurien de queixar, perquè és que no se solucionen els seus problemes.

Jo agraeixo —com tothom— les gestions que fa el Síndic, però, evidentment, jo faria, en general, una conclusió definitiva que per a mi no és una altra que l'any vinent, per a aquestes dates, doncs, tindrem un altre llibre molt bo —com sempre—, però ens trobarem amb els mateixos problemes, i no haurem avançat pràcticament res. Això no és pessimisme, és realisme; però és que la realitat més crua és aquesta.

Llavors, jo crec que si no ens posem d'acord aquells, no els grups sinó els governs que estan recolzats pels grups, sigui a l'esfera del Govern central, sigui a l'esfera de la Generalitat, per fer possibles les recomanacions que el Síndic fa, evidentment, no arribarem enlloc.

Llavors, una pregunta que li volia fer al Síndic és: per què era, quina és aquesta explicació més clara i comentada de l'increment de les queixes de les seccions ensenyament i cultura? Jo crec que fan referència —per l'Informe es dedueix així— molt

a l'aplicació a Catalunya de la LOGSE, que és una part important, i una altra em penso que també és la importància de la normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració de Justícia de Catalunya. Jo crec que són les fonamentals, però no tinc tampoc el raonament fet de...

I una altra pregunta també —m'agradaria, no sé si tindrà possibilitat de fer-ho, però la faig i després el President, doncs, que digui el que hagi de dir—, en l'àmbit de l'acció medial, jo pregunto si podria ser positiva una modificació de l'actual Llei del Síndic de Greuges, en el sentit que pogués fer arbitratges vinculants? Aquesta seria una pregunta molt concreta: a veure, des del seu punt de vista, si seria positiva o no seria positiva, perquè a la millor hem de reformar aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ródenas. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Gràcies per l'exposició de l'Informe, honorable Síndic. Il·lustres senyores i senyors diputats, un any més hem rebut l'Informe anual corresponent a 1990, treball realitzat per l'honorable Síndic que consta, com l'any passat, des de dues parts: una, l'Informe obligat i l'altra, l'Informe volgut, que en el d'enguany l'honorable Síndic ha volgut posar en el nostre coneixement la tasca de mediació. Crec que la tasca d'aconseguir, mitjançant aquesta nova via, agilitar tràmits i costos econòmics als ciutadans, per si sola, ja és mereixedora del suport del Grup Parlamentari Popular. I felicitem, pel seu bon treball, l'honorable Síndic, el Síndic Adjunt i tot el seu equip que hi han col·laborat.

El seu Informe no és rutinari, sinó que marca un camí, i fins i tot és una eina de treball per a tots nosaltres. Prenem consciència, una vegada més, de les conclusions esmentades en l'Informe, per tal de continuar treballant amb l'avinentsa de millorar les mancances que, mitjançant aquest Informe i fins i tot de l'Informe extraordinari sobre els dipòsits municipals de detinguts, subtitulat «Entre la imprevisió i l'omissió», hem anat detectant.

Aquest any 90, la Sindicatura s'ha fet ressò, en temes medials —tan actuals en el seu moment com preocupants—: els habitatges, els immigrants estrangers, els conflictes originats per l'oposició del Pla d'abocadors, el conflicte en el barri del Besòs, els soldats de lleva, al Golf, i tants d'altres.

En l'Informe hi ha conclusions que les anem arrossegant any rere any: les barreres arquitectòniques, l'establiment d'una política coherent en matèria d'habitatge, els silencis administratius, ara més rutinaris que mai, la manca de coordinació per regular la situació dels immigrants estrangers i gestionar, per tal d'unificar en una sola oficina administrativa, la gestió de la documentació que els estrangers es veuen obligats a tramitar; les llistes d'espera en els serveis sanitaris, el rebuig i marginació d'atenció sanitària que pateixen i continuen patint els malalts de SIDA; els detinguts, les presons, el retard en els expedients de la justícia.

Crec, per això, val destacar tots els problemes detectats en l'accés a la funció pública de la Generalitat de Catalunya i les dificultats en què es troben els funcionaris locals quan cessen en la seva relació de servei a l'Administració, per part de la Seguretat Social, a l'hora de tramitar les liquidacions i pagaments

de les pensions que els correspon. Crec que és just remarcar les injustificades dificultats econòmiques a què es veuen abocats els pensionistes de la MUNPAL, com a conseqüència de la lentitud d'aquesta a calcular i abonar les corresponents prestacions.

La Sindicatura de Greuges ha rebut 321 reclamacions d'estudiants; és una xifra prou i ben important, i a les conclusions s'indica que cal millorar el sistema de pre-inscripcions a les universitats catalanes. El curs passat va ocasionar greus perjudicis en els estudiants i els seus familiars. És sabedor l'honorable Síndic si ha gaudit millora el sistema de pre-inscripció per a aquest curs 91-92, que ja tenim al damunt?

En l'Informe de 1989, el 32,67% dels reclamants foren dones, i el Grup Popular, durant el posicionament en el Ple del Parlament, vàrem demanar, a poder ser, saber el tipus de queixes del sexe femení, bé per professió, ocupació, activitat o de justícia. Enguany, ha estat del 46,18%.

En l'Informe que avui ens ocupa, en la secció «Pensió i treball», punt número quart, l'honorable Síndic fa esment a les mestresses de casa. Gràcies per l'atenció i delicadesa que vostè en fa, en fer referència a aquesta dedicació de la dona com a mestressa de casa, a la família i a la llar —no reconeguda ni protegida pels poders públics— la qual va motivar, a vostè, Síndic, que s'adreçés al Defensor del Pueblo per tal de suggerir-li la intervenció del Ministeri de Treball i Seguretat Social en la protecció de l'esmentat treball domèstic, com també de la persona que l'executa, a reconèixer i valorar les esmentades funcions en una societat en la qual la família és el nucli bàsic d'integració de la persona.

En l'Informe, no ens en parla, de droga o drogaaddictes. És que no hi ha queixes? Ha millorat el tractament a la drogadependència?

I, per acabar, donat que hi ha algunes queixes publicades en defensa de la competència, voldria, si vostè m'ho permet, fer-li la següent pregunta: els botiguers i comerciants, des de ja fa temps, es queixen i es fan ressò de la competència, segons ells, deslleial, de les entitats de —bancs i caixes— que per acaparar diners a l'estalvi fan de botiguers donant a canvi, per interessos, bicicletes, estris domèstics, cuberteries d'argent, utensilis de mecànica i d'altres. Aquests darrers dies és d'actualitat en els mitjans de comunicació, ja que han emprès diferents accions per tal de denunciar aquests fets. Ha rebut vostè queixes d'aquest col·lectiu, bé siguin comerciants, botiguers, autònoms o les seves federacions?

Honorable Síndic, tenint en compte que ja serem més extensos en el debat sobre l'Informe en el Ple del Parlament, per acabar voldria donar-li les gràcies i felicitar-lo tot adreçant-li el suport del Grup Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. En nom del Grup Mixt, té la paraula, ara, l'il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: No, perdoni...

El Sr. PRESIDENT: Ai!, perdó...

El Sr. NUALART: ...senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...del Grup d'Iniciativa per Catalunya. És que avui...

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Honorable Síndic de Greuges, senyor Adjunt al Síndic, en primer lloc, feli-

citar-los per aquest Informe i no d'una manera rutinària, sinó, realment, perquè és un Informe molt valuós que ha de servir a tots aquests diputats, però crec que qui se l'hauria de llegir a fons haurien de ser les diferents administracions, perquè, del que ens adonem és que hi ha una repetició de les mateixes queixes, i això fa que no hi hagi una variació de les administracions, malgrat la intervenció del Síndic de Greuges.

Jo, primerament, el que voldria dir és que avui ens veiem en aquesta Comissió amb la presència del Síndic de Greuges i la setmana vinent, el dimecres, tindrem l'Informe en el Ple, també del Síndic de Greuges. I, aleshores, haurem d'esperar un any perquè el Síndic de Greuges torni a comparèixer en aquest Parlament. Si bé és bo que el tinguem en una setmana dues vegades en aquest Parlament, el que notem a faltar és que després no hi hagi aquesta compareixença, perquè, evidentment, hi ha un problema que crec que es podria evitar: en la seva explicació, en el seu Informe, honorable Síndic, heu dit que hi havia dificultats en els mitjans de comunicació o hi havia poca presència dels mitjans de comunicació; jo crec que es podria aprofitar molt bé que hi hagués primer una comissió, amb la presentació de l'Informe i després un ple, i això tindria doble repercussió en els mitjans de comunicació, i crec que seria vàlid perquè, difícilment, aquest Informe avui i la propera setmana tindrà aquesta repercussió.

Per tant, si bé això és bo, nosaltres el que demanàrem, i perquè aquest Grup, Iniciativa per Catalunya, hem demanat en cada un dels períodes legislatius que la seva compareixença per diferents temes en aquesta Comissió —com abans ja deia el Diputat senyor Colom—, aquestes peticions que ha fet Iniciativa per Catalunya sempre han sigut rebutjades pel Grup de la majoria. I han sigut rebutjades per qüestions —evidentment que les votacions o el rebuig no eren per qüestions reglamentàries—, però sí que s'han fet alegacions en el moment de fer el debat sobre qüestions reglamentàries, com podia ser que el Síndic de Greuges —em sembla i no m'equivoco— que no era una autoritat i aleshores que no podia ser l'autoritat com a Síndic de Greuges, no la institució, sinó el Síndic de Greuges i que aleshores no podíem demanar que comparegués en aquesta Comissió. Aleshores, aquesta era una de les alegacions que es van fer.

Nosaltres creiem que, sobretot, en el moment que passen els fets és el moment que té un interès no només per a aquests diputats sinó per a la societat el fet de quin és el posicionament del Síndic de Greuges i quines han sigut les gestions del Síndic de Greuges. Perquè, d'altra manera, al cap d'un any, discutir alguna d'aquestes qüestions ja no són notícia, algunes han quedat ja superades i altres realment han quedat en oblit o s'han podrit en si mateixes.

Per tant, nosaltres entenem que seria bo que, si bé les nostres peticions com a Grup d'Iniciativa per Catalunya sempre han sigut rebutjades, que es pogués aprofitar el fet —com es va fer amb l'Informe dels dipòsits municipals—, quan hi hagués un tema d'aquest tipus, si realment fos rebutjat pel Grup de la majoria el fet que hi hagués aquesta compareixença, ho demanés el mateix Síndic, poder comparèixer; crec que sí, això està reglamentàriament permès i seria possible en fets concrets d'aquest tipus.

Jo diria que això dels dipòsits municipals, l'Informe dels dipòsits municipals, si bé —com heu dit— va ser un gran cost per part de la Institució, crec que ha sigut molt positiu i ha sigut po-

sitiu des de dues vessants: en primer lloc, pel fet que està servint —jo crec— molts ajuntaments per prendre mesures sobre aquesta situació. I, evidentment, voldria conèixer també si això, aquest Informe, quina ha sigut la repercussió que ha tingut en aquests municipis.

I, d'altra banda, crec que va ser important, en el seu moment, perquè va denunciar un fet que, segurament, la societat civil no coneixia prou, i que, aleshores, només per aquesta qüestió, jo crec que és important.

Heu parlat en l'exposició del fet de la justícia i la situació de les presons. Evidentment, la situació de les presons cal dir que ha millorat, sobretot amb la inauguració de les dues presons, la reforma que encara aquests diputats no han vist, però reforma de la infermeria de la presó Model, però —com heu dit— i crec que és una qüestió molt important a tenir en compte, el fet de més presons no ha solucionat el problema, perquè segueix havent-hi la mateixa massificació de la Model, perquè tornem a estar a 2.400 interns —crec—, aquests dies, o 2.100 interns —crec que en aquests dies 2.100, 2.400 interns. És clar, evidentment, el que es fa quan hi ha una nova presó és anar més interns a dins a les presons. Per tant, jo crec que hi hauria d'haver una solució alternativa. Evidentment, que això no depèn de la Generalitat, que això depèn, evidentment de modificar el sistema jurídic penal; crec que en això seria bo alguna aportació, si pogués ser, per part de la institució, en el sentit de veure quines són les possibilitats d'aquestes penes alternatives que hi podria haver a la presó. Jo crec que existeixen i són possibles. També, i lligant-ho una mica amb els dipòsits municipals voldria veure, o com veuria la institució del Síndic de Greuges la qüestió que hi hagués —aquests dipòsits municipals—, hi hagués una mica, també, presons comarcals, pel fet, sobretot, de complir les penes, perquè l'intern o la persona que compleix aquesta privació de llibertat estigués més lligada a la seva societat i tingués més possibilitats de reinserció social; quina seria aquesta possibilitat de fer una distribució comarcal, de no fer els grans... Com hi havia hagut a la primera època dels grans hospitals, i aleshores no haver-hi petits hospitals, sinó que sembla que el gran hospital ja va en retrocés; potser aquestes grans presons també haurien d'anar una mica en retrocés i el que hauria d'anar bé són diferents presons comarcals.

D'altra banda, i no deixant la justícia, a mi una qüestió que em preocupa i que crec que, si jo pogués fer una recomanació els la faria en el sentit de fer-se un estudi sobretot del català a l'Administració de justícia. Evidentment, el català, com se sap, és cooficial, a totes les instàncies de la justícia es pot fer en català, excepte... —parlo del Principat, no de l'Estat—, però del que ens adonem, i si fem un examen dels expedients, tant dels sumaris com dels expedients civils en els jutjats, ens adonem que no arriba ni al 3% els escrits que es fan en català o la tramitació que es fa en català. És més, jo crec que no trobaríem cap expedient en aquests moments en els jutjats de Catalunya en què tot l'expedient s'hagués tramitat en català.

Crec que això és un problema; crec que, evidentment, hi ha d'haver una sensibilització de tota la societat i dels mateixos professionals, però crec que això seria interessant que si des de la institució es pogués fer un informe, encara que no fos tan profund com el dels dipòsits municipals, però sí que toqués el tema i la preocupació que hi pot haver en aquesta qüestió del català dins de la justícia.

I per acabar voldria parlar del Llibre Segon, el «llibre volgut» de l'Informe, que parla de la mediació. Jo crec que és molt important que la institució, a part de rebre les queixes, a part d'aquests informes que es facin sobre temes concrets, temes monogràfics..., la intervenció que es pugui tenir sobre la mediació entre les institucions o entre institucions i particulars, i em sembla que he escoltat en l'Informe, que diu fins i tot «entre particulars». Jo, això, ho celebro molt, i a més ho lligàveu bastant amb la lentitud de la justícia, a l'encariment d'un procés en el sentit que amb una mediació tot això evitaria una sèrie de despeses. Jo crec que això és molt important. Jo crec que hauríem de retornar una mica a aquells actes de conciliació que estaven previstos en la Llei, que després, en l'última reforma, es va suprimir, perquè en realitat no es portaven a terme, perquè la qüestió de l'«home bo» no hi era normalment, sinó que era simplement un funcionari o el mateix procurador que feia d'home bo, però que realment l'home bo, el jutge de pau, que jo crec que en aquest sentit podria tenir la institució del Síndic de Greuges i servir en aquestes intervencions. Jo crec que aquesta seria una tasca molt important a fer a través del Síndic de Greuges. I jo, també, una mica, com deia el Diputat Ródenas, em preguntaria fins a quin punt, en els convenis que hi ha a vegades o que es fan entre institucions, o que es fan entre institucions i particulars, no hi pogués haver una clàusula que digués que en el cas de conflicte pogués ser el Síndic de Greuges qui dictaminés, amb un laude o amb un arbitratge, i fos vinculant —fins al punt que entenem que pot ser vinculant qualsevol arbitratge, que sempre pot anar als tribunals—, però sí vinculant, almenys, una forma més enllà de la qüestió moral, perquè s'evitessin, sobretot, allargar terminis i, sobretot, la qüestió amb el particular d'encarir la seva situació.

I també el mateix que ha preguntat el Diputat d'Esquerra Republicana, i que per això nosaltres vam demanar la comparència, és la qüestió de la Mina-Besòs, quin és, realment, o com ho veu, el Síndic de Greuges, la situació com es va donar en aquells moments.

I per a nosaltres, simplement, per acabar, donar les gràcies d'aquest Informe i sobretot la felicitació, perquè creiem que cada vegada és un informe més acurat.

I una qüestió que sí que ens hem adonat és que hi ha hagut una disminució en les denúncies a justícia i un increment molt fort a educació i cultura. Una mica voldríem saber el per què d'aquestes. També hi ha hagut un increment molt important: s'han doblat les queixes per part de les dones —no sé a què fa referència el «doblar»—, mentre que les dels homes han continuat igual, i també l'increment fort de les queixes de la gent fins als trenta anys.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nualart. En nom del Grup Socialista, té la paraula ara l'illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Honorable Síndic, senyor President, senyores i senyors diputats, per part del Grup Socialista, avui voldríem plantejar en aquesta Comissió tot un seguit de preguntes, interrogants que tenim, al voltant de l'Informe que ens ha presentat el senyor Síndic en aquesta Comissió. I, per tant, el que és la valoració global de l'Informe, evidentment, la faríem la propera setmana en el plenari del Parlament.

Nosaltres hem volgut escollir, en el conjunt de qüestions que planteja aquest Informe del Síndic, dos grans apartats: un que fa

referència a l'actitud medial, a l'actitud mediatra de la Sindicatura, i després a aspectes ja més concrets del conjunt de l'Informe.

Quant a l'aspecte de l'actitud de mediació, voldríem tenir tot un seguit d'aclariments respecte a dos punts que ja han estat prou importants en aquest darrer any. Un faria referència a la mediació en el tema del Pla de residus i l'altre en els fets del Besòs i la Mina. No hi ha dubte que en el tema del Pla de residus ha estat a bastament debatut al Parlament i, per tant, el debat parlamentari amb l'aprovació de la Llei es va acabar, però donat que el Síndic ha jugat un paper important en aquesta actitud de mediació, voldríem conèixer algunes qüestions.

En primer lloc, voldríem conèixer —donat que ha intervingut molt directament en tota la qüestió—, sobretot si al començament hi va haver una actitud prou flexible i de diàleg per part de l'Administració de la Generalitat en tota aquesta qüestió, i més quan ha estat un tema que ha durat a bastament un any, que ha comportat protestes molt radicals en algunes zones de Catalunya, i creiem que aquesta qüestió és important.

En segon lloc, també voldríem que ens aclarís quan, en un moment determinat del seu Informe parla de la «utilització de vies no democràtiques» en tot el problema del Pla de residus, exactament, què vol dir amb això i quines han estat aquestes vies?

I, finalment, una qüestió també al voltant del Pla de residus, sobretot —com deia abans— en les zones on aquesta protesta ha estat més radical, si amb l'experiència que vostè ha tingut, amb la seva intervenció, creu que només hi ha hagut el tema del Pla de residus o realment darrere de la protesta del Pla de residus hi ha altres qüestions, donat que s'ha plantejat en algunes comarques de Catalunya on la seva situació, tant des del punt de vista de desenvolupament com de serveis i d'equipaments, podríem considerar-les dintre de la Catalunya pobra, des d'aquest punt de vista. Per tant, a nosaltres ens interessaria, donat el coneixement que vostè ha tingut d'aquesta qüestió.

La segona qüestió faria referència als fets del Besòs i la Mina; em sembla que ha estat ja plantejat per altres grups parlamentaris. Nosaltres també voldríem conèixer la seva opinió sobre tot aquest afer, la posició que han tingut o que van tenir en el seu moment els veïns i també les administracions implicades, tant la Generalitat com l'Administració local, perquè creiem que és l'ocasió; és a dir, en la mesura que avui vostè presenta l'Informe i vostè va actuar de mediatra, doncs, és l'oportunitat que tots els grups parlamentaris puguem conèixer directament quina és la seva opinió.

Després voldríem entrar en altres qüestions que vostè planteja també en el seu Informe, i començaríem pel que fa referència a alguns aspectes de la sanitat. En el seu Informe es diu que hi ha una inadequació entre les demandes que tenen o que plantegen els ciutadans i l'oferta, que generalment és una oferta limitada, ja sigui per criteris polítics o per límits pressupostaris i, per tant, el que voldríem plantejar és quins són els dèficits que vostè considera avui dia més importants que té la sanitat pública i també la privada a Catalunya, en la mesura que en l'Informe s'expressa tot un conjunt de qüestions que vostè cita, però ens agradaria conèixer quins són aquests dèficits més importants i, per tant, quines haurien de ser les reformes en profunditat que s'haurien de fer per pal·liar aquests dèficits?

Una altra qüestió que es planteja en tot l'apartat que fa referència a les situacions de protecció fonamentalment de la infan-

cia i de la joventut. Fa referència a les visites que vostès estan realitzant —ens diu en el seu Informe— en els centres d'atenció als menors. Es diu en l'Informe que és la voluntat, per part de la Sindicatura, de fer un informe semblant al que s'ha fet sobre el tema dels dipòsits municipals de detinguts, per tant, evidentment, haurem d'esperar en el moment que es presenta aquest Informe, però sí que en tot cas, donat que ja s'han començat a fer aquestes visites, ens agradaria conèixer quins són en aquests moments els dèficits més importants que també vostès han notat en aquestes visites en aquests centres d'atenció als menors, perquè no hi ha dubte que en aquests moments ja es disposa d'un material que ens agradaria conèixer, almenys per part del nostre Grup.

Quan es tracta de tot el tema de la protecció a la infància, el nostre Grup en general està d'acord amb l'anàlisi que fa la Sindicatura quan es planteja que l'actual estructura competencial entre el Departament de Benestar Social i el Departament de Justícia genera greus disfuncions —nosaltres en aquest aspecte hi hem estat d'acord—, o quan també es planteja la descoordinació que es dona entre les administracions i, per tant, la manca de col·laboració eficaç en aquest aspecte i, per tant, des d'aquest punt de vista, ens agradaria també, si vostès estan en disposició de dir alguns aspectes que s'haurien de millorar, precisament perquè el marc competencial quedés molt més aclarit entre aquests dos Departaments i després també hi hagués més col·laboració —i per tant, menys descoordinació— entre les diferents administracions.

La tercera qüestió que voldríem plantejar és la que fa referència a la situació dels estrangers a Catalunya. Aquesta ha estat una qüestió ja debatuda en l'anterior Informe; en línies generals el nostre Grup està d'acord amb l'anàlisi del problema que fa la Sindicatura. De totes maneres, no hi ha dubte que els darrers esdeveniments plantegen situacions noves i, per tant, és lògic que l'Informe no pogués incloure aquesta nova situació. En tot cas, més enllà de les solucions que finalment es donin, haurem d'esperar uns mesos per conèixer realment si aquestes disposicions noves solucionen una part dels importants problemes que aquest col·lectiu té, no ja només a Catalunya, sinó al conjunt de l'Estat. I per tant, no hi ha dubte que segurament l'any vinent estarem en millors condicions per abordar globalment aquest problema.

Respecte al tema de la justícia, al nostre Grup li agradaria plantejar algunes qüestions que fan referència al tema de les presons i, per tant, al món penitenciari. Nosaltres no entrarem ja en la qüestió de la massificació i alguns d'aquests aspectes, en què el nostre Grup reconeix que hi ha hagut avenços importants, però, en canvi, sí que ens agradaria conèixer la seva opinió, perquè la Sindicatura ha estat sempre molt sensible a tota la qüestió penitenciària i, per tant, ens agradaria conèixer l'opinió sobre tres o quatre aspectes.

El primer faria referència al treball penitenciari; creiem que és una qüestió que segurament en aquests moments no té el desenvolupament que des del punt de vista del nostre Grup hauria de tenir; no ja les dificultats o no de trobar treball una vegada acabat el període penitenciari sinó, precisament, la preparació que s'ha de donar perquè en el futur sigui possible la reinserció. Després, la situació dels joves a les presons de Catalunya, que tenen, evidentment, una problemàtica molt especial; la situació de les dones, que en algun cas, com és el cas de la presó de Ta-

rragona, el mateix cas de Wad-Ras, també plantegen, o han plantejat, sobretot al voltant de l'any 90, molts problemes i molts conflictes, i per tant, també voldríem conèixer l'opinió que té el Síndic i la Sindicatura sobre aquestes qüestions.

Finalment, nosaltres voldríem plantejar la qüestió que fa referència a les actuacions d'ofici que ha tingut la Sindicatura. Aquesta és una qüestió que cada any ha plantejat el nostre Grup, tant en el debat en Comissió com en el plenari; creiem que, des d'aquest punt de vista, hi ha hagut un avenç important; som conscients, moltes vegades, de les dificultats, tant des del punt de vista pressupostari com des del punt de vista de personal, que té la Sindicatura per desenvolupar moltes d'aquestes actuacions d'ofici, però volem reconèixer que hi ha hagut un avenç, que moltes vegades ha estat reclamat pel nostre Grup, i, per tant, ho voldríem també remarcar, des d'aquest punt de vista.

Finalment, el nostre Grup valora positivament aquest Informe. Nosaltres creiem que els principals aspectes que preocupen la ciutadania a Catalunya es troben expressats, i també altres aspectes que, encara que desgraciadament no preocupen la majoria de la població, han de trobar el seu reflex en aquest Informe, sobretot quan vulneren o poden vulnerar els drets fonamentals, els drets de la persona, i, per tant, aquesta és la funció fonamental del Síndic.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula ara l'illustre Diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor President. En primer lloc, voldríem agrair a l'honorable senyor Síndic i als col·laboradors la presentació del seu Informe, que ja ha estat publicat també en el *Butlletí del Parlament*, i que, com hem pogut constatar, hem vist al llarg de tot l'Informe que ha estat requerit cada vegada d'una manera més selectiva la seva participació, i ha augmentat tant el nombre de peticions com el de gestions i com el de resolucions.

Jo diria que ha pujat en qualitat, més que en quantitat, potser, però proporcionalment ha guanyat molt en qualitat: això és una de les coses que es desprèn, sobretot, del primer llibre. És una presentació amb una molt bona metodologia —això, també vaig dir-ho l'any passat—, molt ben sistematitzat; gràcies als seus gràfics és aclaridora i entenedora al primer cop de vista, i trobem, evidentment, com sempre, un seguit de qüestions que són les que veritablement preocupen tot l'entramat social de Catalunya —per tant, tots els ciutadans—; algunes d'elles repetitives, però que hi són, i en les quals, cada vegada més, l'honorable senyor Síndic hi pot incidir, hi pot actuar i moltes vegades, d'elles, doncs, pot arribar a resolucions força satisfactòries.

Qüestions no prou resoltes de la funció pública; queixes derivades de la prestació del servei militar, sobretot, aquest any, doncs, degut a la crisi del Golf; el problema dels immigrants estrangers a Catalunya, problema no solament a Catalunya, sinó a tot Europa, diria jo; eliminació de residus, activitats classificades, perilloses, nocives, insalubres, etcètera; els problemes de l'assistència primària..., tal com ha dit també l'honorable senyor Síndic, que amb l'optimització de recursos que hi ha actualment en marxa possiblement millori, creiem que millorarà; SIDA i drogues; salut mental: jo, dintre de la salut mental, hi posaria, evidentment, l'assistència psiquiàtrica, amb tot el pro-

blema que comporta, de falta de sensibilització, diria jo, de la gent, jo crec que és un problema de falta de sensibilització ciutadana, a part que sigui un problema administratiu; protecció a la infància; Administració de justícia, que és un dels problemes que surt constantment, que hi hauria d'haver modificacions jurídic-penals; desplegament de la LOGSE, etcètera, etcètera, etcètera. Això quant al primer llibre.

Quant al segon llibre, jo voldria destacar que és una novetat important, una novetat molt important la tasca de mediació del Síndic. Francament, m'ha sorprès, i aquesta actuació medial del Síndic adquireix una gran importància quan, precisament, aquesta mediació entre Administració i administrats és acceptada per les parts litigants. Jo crec que això és fonamental. Hi ha una gran diversitat de temàtiques: ha sortit el tema de la Mina-Besòs i el tema de residus, que, per cert, me'ls he llegit detingudíssimament, perquè, doncs, són coses que m'han colpit per proximitat geogràfica i per la importància del tema..., les he trobat, jo diria, explicades exhaustivament, m'ha satisfet tot el resum de totes les actuacions, de tota la mediació que hi va portar l'honorable senyor Síndic, i penso que això dóna una nova dinàmica i una nova perspectiva a l'actuació del Síndic, que la fa molt important i operativa. És, repeteixo, una de les accions que crec i considero més importants.

La nostra valoració, per tant —i no vull allargar-me més, perquè hauria de repetir algunes coses que ja s'han dit—, és altament positiva.

Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Viñas. Ara, com és tradició en aquesta Comissió, suspendrem la sessió durant deu minuts, perquè l'honorable Síndic senyor Rahola i el seu Adjunt, senyor Rogent, puguin ordenar les respostes.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i deu minuts i es reprèn a un quart de dues i tres minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Té la paraula, per respondre a les preguntes que li han fet els il·lustres diputats, l'honorable Síndic senyor Rahola.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Senyors diputats, en nom meu i de tots els col·laboradors he d'agrair les paraules favorables i de qualificació que ha merescut el nostre treball, el nostre Informe i la trajectòria que nosaltres hem anat seguint durant aquest últim any. I, particularment, l'impacte que els ha causat el Llibre Segon, sobre la mediació que nosaltres hem pogut realitzar en els problemes que ens han suscitat.

Aniré contestant les preguntes, però en deixaré un parell, perquè han sigut bastant generalitzades, com és el problema de les relacions amb el Parlament, i la de la Mina-Besòs. Llavors, em permetré, més o menys, anar analitzant les que per a cada u, més o menys, el fet diferencial i el que no, d'acord tal com les han formulat.

El senyor Toribio, una de les queixes que, en fi, ha sigut particularment d'ell, és que hi havia detectat que les queixes eren una mica portades per un cert centralisme de Barcelona sobre les queixes que s'havien formulat. Evidentment, primer, Barcelona és una part importantíssima del país, gairebé, una de les terceres parts del país, i, per altra banda, també hi ha la problemàtica que és molt més pròxim a Barcelona per al ciutadà per poder accedir a la institució, al Síndic de Greuges, i potser també això facilita que també som més coneguts en aquest àmbit.

En fi, allò altre, doncs, hi ha hagut acceptació per part de la secció aquesta de mediació, que ja s'anirà contestant a través dels altres que aniré també fent la resposta oportuna.

El senyor Colom em demana sobre el Pla d'interdependència de rehabilitació, o sigui, sobre la pobresa, o sigui, de la renda mínima..., i la valoració que pot tenir, que nosaltres podem tenir de la solució que s'ha donat o que es dóna a aquest nou projecte de retenció de... Bé, en principi, aquesta valoració és bastant positiva, no hem tingut reclamacions, però és un pla que s'està portant a terme i està encara en curs, o sigui, que nosaltres creiem que és força positiu i donat que no hem rebut queixes de la implantació, o sigui que, en aquest sentit, penso que és un problema que està en marxa i que em sembla que tenim algunes dades sobre això de la implantació que nosaltres hem pogut, doncs, tenir.

Elies Rogent...?

El Sr. ADJUNT AL SÍNDIC DE GREUGES (Elies Rogent): Les dades que tenim són les següents: ahir, fins ahir s'havien presentat unes mil dues-centes sol·licituds d'acolliment a la PIRMI o al PIRMI —depèn de si és la pensió derivada del Pla o el Pla Interdepartamental de Renda Mínima d'Inserció—, però el 13 de maig se n'havien presentat exactament 1.087. D'aquestes 1.087, 341 estaven pendents de resolució, 53 havien sigut denegades, 680 havien sigut concedides, 13 constaven que s'havien donat de baixa, vol dir que havien esdevingut a millor fortuna de la que es preveu en aquest Pla, i 19 estaven en suspensió, vol dir que eren en tràmit però pendents de documentació i pendents d'això. Aquestes són les dades que l'Administració ens facilita periòdicament i que el Síndic demana a fi de veure com va la tramitació d'això.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Una de les altres preguntes del senyor Colom ha estat sobre les barreres arquitectòniques, l'aplicació, malgrat que nosaltres, això, aquest problema, ha estat denunciat en cada un dels informes que nosaltres hem presentat al Parlament, evidentment és un problema que no està solucionat i moltes vegades no està ni projectat en els edificis de la mateixa Administració. Hem constatat, per exemple, que en els nous jutjats que s'estan edificant aquí, a la vora mateix, el de Família i el del Registre Civil, doncs, que no existeix; hi ha moltes conselleries que també s'han implantat de nou i que tampoc tenen l'atenció, la prevenció o el projecte de donar aquestes solucions. També això està a la vista que la qüestió, per exemple, de transports, d'estacions, de ferrocarril, de metro, de tot això, tampoc està contemplat ni, suposo, amb pressupostos adients per poder-ho resoldre. Aquest problema, en fi, és constant, és d'aquests problemes que nosaltres repetim any darrere any i que no veiem que l'Administració hi prengui la cura o l'atenció que això requereix.

Les relacions amb el Parlament i la compareixença a la Comissió, doncs, com que hi han hagut altres diputats, en parlarem al final, Suposo que no hi ha cap més pendent de les quatre...

Bé, el senyor Ródenas, un dels problemes que ens ha suscitat és les diferències que hi ha hagut dels diferents temes que hem tingut aquest any, i sobretot ha notat que cultura i ensenyament, evidentment, havien augmentat sobre les altres. Aquest any hi va haver la circumstància que amb ensenyament, particularment, més que amb cultura, hi va haver el problema de la LOGSE. La LOGSE, evidentment, aquest problema ens va ser enviat en diferents queixes, no simultàniament, com nosaltres fem ge-

neralment quan hi ha unes queixes que, per exemple, agafa tot un bloc, una casa o unes firmes d'unes associacions de veïns, o coses així, que hi ha algunes d'aquestes institucions semblants a les nostres, que les posen, d'entrada, firma per firma, nosaltres les considerem com a tema únic. En aquest cas, tal com es va anar presentant, va ser una mica més difícil, i com que vam començar ja individualitzant-la, això va ser un dels motius perquè ensenyament hagués pujat sobre els altres anys. Suposo que aquest any, doncs, si no hi ha un problema com aquest, doncs, baixarà substancialment.

Quant al fet que si la mediació pot ser vinculant o no per a la Comissió, això també ho contestaré junt amb la pregunta, perquè és la mateixa, no?

Senyora Montserrat. Sobre els problemes que suscita la inscripció o la pre-inscripció universitària. Jo crec que, malgrat que sembla que podia haver millorat, penso que continuem amb la mateixa tònica, perquè si, en fi, hi ha hagut variacions, i sembla que aquestes noves disposicions podrien facilitar-ho, atès que actualment hi ha el districte únic a Catalunya, això pot portar, al nostre entendre, certes dificultats, i el problema d'inscripcions i de matrícules, pel que més o menys hem detectat, doncs, no baixa, sinó que més aviat augmenta.

Per tant, aquesta sistema de districte únic —si bé alguns d'aquí poden estudiar a fora, que no serà cap avantatge, de totes maneres—, opinem que, en aquest sentit, no tindrem unes facilitats o que hi hagi una minva sobre les dels anys passats.

Sobre el tema de la droga i de la SIDA, pensem que nosaltres això ho hem tractat bastant en l'Informe; continua igual, en la secció de sanitat, i també en parlem en la secció de justícia, en les presons, quan parlem de l'aplicació de l'article 60, eh?, per als presos terminals, que nosaltres, en aquest sentit, vam fer algunes gestions en uns casos determinats i urgents, que van ser degudament atesos.

Després, hi ha la qüestió dels comerciants..., la qüestió de la competència amb les caixes i els bancs sobre les iniciatives de poder regalar, doncs, objectes determinats.

Aquest problema és una competència que, si bé va en augment, nosaltres, directament no hem tingut la queixa, eh?, però crec que això..., sí que tenim, en canvi, problemes dels usuaris; no d'això, sinó que..., no dels comerciants, sinó d'usuaris, a tal punt que aquesta sí que és una secció o un tema que va augmentant i a tal punt que farem una petita secció dintre el mateix tema per a l'any pròxim, amb un estudi, doncs, sobre aquestes competències i sobre l'atenció al client. *(Pausa.)*

Nualart, sí. Bé, perdó. Han fet una pregunta sobre els dipòsits de detinguts. Evidentment, aquesta qüestió encara és pendent. Nosaltres, tal com vaig manifestar en la Comissió quan vaig presentar la memòria, estem fent gestions encara amb el Ministeri, a través del Defensor del Poble, i van quedar estroncades les gestions que havia fet amb l'anterior Ministre, amb l'Enrique Múgica, i actualment tinc pendent que em convoqui l'actual Ministre Tomás de la Quadra per continuar, justament, aquesta gestió i per saber el seu criteri, i per si pren una decisió sobre aquest problema, que, evidentment, no solament penso que existeix a Catalunya, sinó que a la resta de l'Estat.

En fi, no tinc cap inconvenient, des del punt de vista directe..., amb el Diputat Nualart, o també manifestar-ho a la Comissió, si és que els interessa, doncs, de tenir-la al corrent sobre aquestes gestions i el resultat que això pugui donar.

Sobre la normalització del català a l'Administració de justícia, com sap el senyor Nualart, s'han fet estudis i està en curs la realització del conveni que ha existit entre la Conselleria de Justícia i el Consell Superior de Justícia, i espero que tindrem un resultat l'any pròxim; però, en fi, nosaltres no podem preveure aquest resultat com es portarà.

Nosaltres, com també vaig manifestar, quan hem rebut problemes d'aquest tipus, directes, hem fet unes peticions directament al President del Tribunal Superior de Catalunya, amb el qual hem rebut, ens hem creuat diversa correspondència sobre aquest..., i ell ens ha exposat el seu criteri, amb el qual nosaltres no coincidim totalment, però nosaltres anem insistint cada vegada que nosaltres tenim un problema d'aquest tema. Prego també al senyor Nualart que, si ell té algun problema, que se li encamini, que ens l'envii, perquè a nosaltres això ens reforça la nostra posició.

També, sobre la qüestió de l'augment de les queixes d'ensenyament, repeteixo el que he dit a la senyora Montserrat.

Referent a la qüestió del problema que nosaltres hem suscitat sobre les dones, nosaltres ho vam passar al Defensor del Poble, i esperem, doncs, que ell pugui —nosaltres hi continuarem insistint—, que pugui prendre, també, una posició semblant a la nostra, i, doncs, del resultat del que nosaltres puguem tenir..., també el podem tenir informat.

El senyor Abelló s'ha interessat per sanitat i assistència en els hospitals, i sobre l'atenció hospitalària o l'atenció primària. Sobre això tenim algunes notes que potser els podríem donar, perquè evidentment, si en sanitat els hospitals, l'hospitalització pensem que és una situació, si no correcta, que mira d'atenuar o de normalitzar, la qüestió d'assistència primària és on nosaltres també hem notat, doncs, que hi ha les mancances més importants. I potser també tenim algunes dades que el senyor Elies Rogent els podrà donar.

El Sr. ADJUNT AL SÍNDIC DE GREUGES: Les dades que tenim, en les darreres dades que tenim hem notat un cert retard. El 16 d'abril d'enguany, de les 322 àrees bàsiques previstes, 89 estaven en funcionament, que equivaldria a un 27,6% de les previstes. Pel que fa al nombre d'habitants, o de la cobertura de l'assistència primària, recauria sobre un milió i mig dels habitants del país. És el que seria, o és a dir, un 24,8%... Repeteixo, el 16 d'abril.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Sobre la qüestió que m'ha formulat sobre l'atenció als menors, i sobre les discrepàncies que poguessin haver-hi a l'hora de la coordinació entre les dues conselleries, aquest és un problema que nosaltres també hi estem a sobre, l'estem estudiant, i que evidentment, hem estat inspeccionant centres de menors, per exemple, dependents de la Conselleria de Justícia, i hem trobat en alguns d'ells algunes sorpreses, que alguns d'ells tenien..., estaven per sota de la capacitat..., bastant per sota de la capacitat del que poden mantenir o tenir.

Aquesta aparent anomalia pot ser deguda al fet que la delinqüència infantil hagi baixat, o bé que també els jutjats de menors, doncs, no s'hi dirigeixin per poder recloure els menors.

Quant als centres de menors dependents d'assistència social, ai, de Benestar Social, evidentment, existeixen alguns d'alta qualitat, però pensem que aquí hi ha mancances i falta de llocs. Nosaltres encara estem en un estudi, encara estem en estudi, i no podem formular un criteri, encara, definitiu sobre la marxa i

la utilització d'aquests centres i la inspecció autènticament de tots ells. *(Pausa.)*

El treball penitenciari. Vols parlar del treball penitenciari?

El Sr. ADJUNT AL SÍNDIC DE GREUGES: Bé, en l'Informe del Síndic es fa, en fi, esment sobre la situació penitenciària; però, en concret, quant a la pregunta de treball penitenciari, joves a les presons i la situació de les dones, des del Síndic s'observa el següent: sempre, i així consta en els diversos informes, el Síndic ha trobat molt difícil que, amb les instal·lacions penitenciàries que hi ha a Catalunya, es pugui, realment, dur a terme una tasca de treball important, que cobreixi un nombre important d'interns. Pel que fa a això, per part de l'Administració, i en els informes que se'ns ha enviat, es fa esment de dos problemes: primer, reconeix la dificultat a establir llocs de treball o posar, fer llocs de treball per raó dels espais que hi ha; però després, també per raó de l'oferta de treball o de la col·laboració, o de l'oferta de treball per part d'empreses als centres penitenciaris.

Amb això hi ha situacions que realment són també de consciència social, perquè hem pogut observar com diverses empreses han retirat les seves comandes, tot argumentant que l'adquirent, en saber que determinats objectes havien sigut fets en els centres penitenciaris, tenien por quant a l'ús per, segurament, una deficient informació pel que fa a la transmissió de malalties: SIDA, etcètera.

El Síndic ha tingut també contacte amb alguna d'aquestes empreses, i han explicat realment el problema que tenen a l'hora que la clientela sàpiga que allò ha sigut manipulat en els centres penitenciaris pel que fa als productes. Aleshores, no és un problema de qualitat del producte, no és un problema de la manufacturació del producte en el centre penitenciari, sinó que sovint, també per part de la consciència social, de pensar que allò està fet a la presó i que tal vegada pot transmetre una malaltia.

Això és un problema greu, i és un problema de consciència social. El Síndic ha criticat sovint, també, que els llocs són petits per establir..., però en les darreres visites hem vist —no amb sorpresa— i havent de reconèixer l'esforç de l'Administració, com s'han fet en centres com és Figueres i com és Girona uns obradors de treball i uns centres de treball que realment estan començant a cobrir aquestes necessitats.

Tot i així, hem pogut observar que el problema del treball penitenciari ve donat també per la diferència, o s'ha de fer esment a la situació diferent que té el ciutadà que està preventiu o el ciutadà que està penat. Lògicament, la producció dels preventius, amb independència de si és aplicació o no són d'aplicació les situacions de teràpia de reinserció social, provoca lògicament que les estades, a vegades llargues, a vegades curtes, però que no poden ser previstes amb exactitud —tant pel que fa a treball productiu i treball formatiu—, provoquen problemes. I amb això s'ha de tenir en compte que, d'un 50% genèric que el Síndic va observar de preventius penats a l'inici de les actuacions, es va baixar a un 39%, si bé darrerament, pel fet i per aquell fenomen que s'ha comentat que com més places penitenciàries més interns hi ha, lògicament aquest nombre important de «més interns hi ha» també fa pujar, és relatiu al nombre de preventius.

Aleshores, s'havia baixat a un 39 —37 en uns determinats llocs, 39 en uns altres— i ara s'ha tornat a pujar a un 42, 43, 44%. És clar, aquesta situació de fer pensar que encara hi ha sobre una quarantena per cent d'interns a les presons catalanes

que són en situació preventiva o de preventius, i que, per tant, és molt difícil implantar treball als preventius, vol dir que hauria de quedar només a la resta, i pensem que amb això s'ha de tornar a fer remarca especial, pel fet del nombre important de situació o de presos preventius.

Al Síndic també li ha preocupat —i així ho ha dit— la situació dels joves a les presons. Havent ja fet una crítica ja fa anys, que, malgrat que el centre penitenciari de joves de la Trinitat era un centre que funcionava, el Síndic observava una massificació, un increment en la massificació que el preocupava. Els fets, desgraciadament, sembla ser que han donat la raó a les previsions del Síndic, i tots recordem els lamentables fets que van passar el Dilluns de Pasqua d'aquest any, que, en definitiva, el que feien no era res més que demostrar la situació d'aquests joves, situació que ve donada per dos fets importants: un és per la massificació, i l'altre és per les expectatives que hi ha de modificacions del Codi Penal i d'aplicacions i implantacions de mesures alternatives a la presó. Això —i el Síndic ho va qualificar tant en els informes com en la premsa—, això, el Síndic té observat que provoca unes angoixes importants en el món penitenciari, i especialment als joves i en el món dels joves sobre els quals els sistemes de *probation* i de penes alternatives a la presó en els primers actes delictius sembla ser que és on més afectarien.

Lògicament, com més s'ha anat parlant i més s'ha anat dient, i els joves han vist que s'ha anat retardant aquesta reforma legislativa, l'angoixa ha anat pujant, i en les darreres visites hem pogut veure que, malgrat que s'ha anat desmassificant a través de sistemes com és incrementar el nombre de joves a Lleida i a altres centres, no deixa d'haver baixat l'angoixa pel que fa a les reformes penals que, segons diuen ells: «se han tenido que parar por otras situaciones más urgentes», que és l'última carta que recordo en aquests moments.

I el mateix passa pel que fa a les dones. No en va, el Síndic, en l'última visita que va fer de l'última inauguració d'un centre penitenciari, el de Brians, va insistir sobre el temps que es tardaria a construir el nou mòdul i l'Administració li va tornar a indicar que s'estudia la possibilitat que sigui mixta..., en fi, en un temps determinat, la presó o el centre de Brians.

És cert també que s'han fet unes reformes en la secció de dones del centre de Tarragona, i crec que queda clara la posició que el Síndic té pel que fa a aquest petit nucli o petit centre de dones de Tarragona, que el Síndic l'ha criticat perquè, malgrat les reformes que s'hi puguin fer, ha considerat sempre que no era idoni per a més que un grup molt baix d'internes, i el que és cert és que Tarragona necessita un nombre de places determinades, i el nombre li és inferior, i aquestes dones han de ser portades al centre de Wad-Ras, que ja és insuficient per cobrir les places, la necessitat de places de Barcelona.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Bé, sobre això del treball de les presons, últimament, fa dues setmanes vaig ser precisament a Figueres i, evidentment, és una presó que és petita, reduïda —130 interns— i molts d'ells, la majoria, estan ocupats i evidentment hi ha molta més tranquil·litat que en moltes altres, és a dir, no hi ha..., allí s'està fent pràcticament una moto..., la Rieju, es fa a la presó i altres d'allò..., o sigui que estan ampliant...

També depèn molt, de vegades, del director d'aquests centres penitenciaris que a això es pugui donar una millor, una més gran empenta o una ampliació.

Bé, i ara em sembla que queda per contestar el tema aquest sobre la compareixença de la Comissió en el moment oportú o bé que jo ho pugui demanar. Evidentment, el problema aquest depassa la meua competència realment; si, en el que sí que jo no m'he negat mai és que, com diu la Llei, és que si la Comissió em requereix per donar una explicació, una ampliació o una informació sàpiguen que estic totalment a la seva disposició, ja sigui per informar, ja sigui per demanar-me sobre projectes futurs que pugui tenir la institució. Per tant, en aquest sentit, no tinc una indicació especial, sinó que solament dir que estic a disposició de la Comissió, i ja no direm del Ple, per si em sol·liciten, em requereixen perquè jo pugui donar aquesta ampliació o informació complementària.

I, per acabar, sobre el problema de la mediació dels problemes que m'han suscitat sobre la Mina, el Besòs i els residus industrials. Bé, és conegut per tots, primer perquè existeix descrit suficientment en la Memòria nostra, a l'Informe sobre els dos casos, tal com es van anar produint.

Quan em sol·liciten o jo ofereixo i és acceptada una mediació, exigeixo quatre condicions en ambdues parts o en les parts corresponents. Una és que deposin tota acció de violència, si és que existeix, o sigui que si és que hi ha una vaga, si hi ha unes manifestacions, si hi ha un tancament, i tal, que la part, en fi, que actua en aquest sentit desisteixi per començar el diàleg.

Segona, que en asseure's a la meua taula vinguin amb esperit de diàleg, això vol dir que no vinguin amb un concepte tancat de la seva posició, o sigui que vinguin amb una posició flexible de diàleg, o sigui d'acordió, per poder, doncs, matisar la solució, per poder donar una solució, doncs, en l'*impasse* en què es troben.

Tercera, que les persones que vinguin en nom de la col·lectivitat o del problema, doncs, que vinguin amb l'autoritat suficient per poder-se comprometre. En aquest cas, doncs, evidentment, parlaré després dels de la Mina...

I l'altra és que l'acord a què s'arribi —si s'hi arriba— és que s'executi, o sigui que estiguin d'acord a portar-lo a terme. Això és imprescindible.

En la qüestió dels residus industrials... Aquest va ser acceptat i la descripció..., perdó, llavors en celebrar les sessions nosaltres fem unes actes en les quals és firmat per totes les parts sobre la situació que s'acorda en aquell moment, i si es deuen continuar altres dies es torna a obrir l'acta i fins al final i a la conclusió final. La conclusió també pot ser que no s'arribi a un acord, que també llavors es signa.

En la qüestió dels residus industrials, es va procedir d'aquesta manera i realment, doncs, hi va haver uns problemes canviants, perquè es va retirar la disposició en què s'implantava, i llavors va quedar pendent, i realment va quedar sobre la taula, i el que he de manifestar és que tant per part de l'Administració com per part dels alcaldes que representaven llavors l'oposició al Projecte van ser summament correctes i es van atènyer als principis que he anomenat i a un diàleg francament, en fi, correcte..., en fi, per poder trobar alguna solució.

En fi, la continuació..., va continuar després al Parlament, la qüestió que vostès ja coneixen, i estic sempre disposat a —si és necessari—, doncs, a tornar a oferir la taula del diàleg, doncs, de la Sindicatura, de la nostra institució per si es creu que és necessari per arribar a un acord i a una localització del lloc on té o on pot anar, doncs, aquests abocadors.

Quant al problema del Besòs —que més que de la Mina va ser del Besòs—, vostès saben que va començar la petició per part dels veïns del Besòs. Al Besòs hi va haver unes violències, hi va haver unes càrregues per part de la policia i per part dels Mossos d'Esquadra i em van demanar justament els veïns que intervingués per poder... Jo els vaig demanar precisament, doncs, que..., jo estava disposat a ser mediador, però que havien de depositar, que havien de venir amb autoritat suficient, que havien de venir amb esperit de diàleg i que havien... He de confessar que la qüestió de responsabilitat dels dialogants que venien no me la van voler donar d'una manera tallant, perquè, doncs, s'havia de consultar constantment l'assemblea i era l'assemblea. Això a mi no em va agradar..., he de confessar que no em va agradar, però, bé, donada la situació en què es trobava el problema, que la violència havia passat a una situació extrema, en què hi havien hagut ferits i hi havien unes violències als edificis i hi havien unes implicacions, en fi, poc raonables, llavors, doncs, vaig acceptar amb aquesta condició. Això va dificultar bastant el diàleg, perquè —com es demostra a les actes—, doncs, no va ser prou contundent de vegades.

Realment, l'Administració va ser dialogant, va anar trobant problemes i canviant la situació; va semblar que també, per part dels veïns, també s'arribava a un acord, i quan jo vaig manifestar el meu optimisme perquè coneixia, independentment, la situació de les exigències dels uns i dels altres, vaig veure que hi havia uns punts de contacte i en l'última reunió, sorprenentment, els veïns van demostrar un canvi total de la seva actitud, que havien tingut en una conversa particular amb mi, abans, i es va, evidentment, no solament trencar, suspendre, sinó que van trencar les discussions.

Posteriorment vaig saber que ells havien tingut unes converses amb el Conseller de Benestar Social i sembla que això, pel que ells van dir, va ser el que els va canviar el seu criteri, la seva més o menys solució que s'havia pactat.

Aquesta va ser, en síntesi, la història d'un i de l'altre, d'aquestes dues mediacions que desgraciadament no es van portar a un terme feliç tal com més o menys havíem previst, però aquesta és la història del problema que es va suscitar.

En fi, suposo que agrair una vegada més l'atenció que han tingut i la confiança, i també he de manifestar-los que he d'agair també el suport que sempre ens han donat a nosaltres i que qualsevol apreciació, qualsevol consell que els hem demanat, vostès sempre han estat amatents i disposats a donar-nos-el.

Molt agraït en nom de tots.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rahola i senyor Regent. Hi ha un apartat del punt 2 de l'article 144, que regula aquest debat, que aquesta Comissió, tradicionalment, no ha aplicat mai. Aquest apartat diu: «Després de les respostes del Síndic de Greuges, la Mesa de la Comissió podrà obrir un nou torn perquè els diputats puguin formular preguntes o demanar aclariments. La Presidència fixarà el nombre d'intervencions i la durada màxima d'aquest torn.» Si cap grup s'hi oposa, tampoc aquesta vegada aplicarem aquest punt, però sàpiguen els grups que hi ha aquesta possibilitat.

Si cap grup vol prendre la paraula, agraïm a l'Honorable Síndic i al seu Adjunt el seu Informe, i als grups parlamentaris les seves intervencions.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(Són les dues del migdia.)

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-3.468-82. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

